

Ожени са да храниш и него,
И пакз утрѣ уфейка, че дѣ го? —
Прѣзх Дѣнава, Господи очисти . . .
Чернѣй топазз кат' горд за листи . . .
А марь сестро, а вниж по седа та :
Единз сѣкманз из шерина подплатъ,
Единз кожихъ, и той безз ракави,
За вѣнченіе като ѿ направъ,
И до гроба изъ него отива . . .
Ами ние? мѣжа са затрива,
Оскѣ мѣсцъ по дѣ по три моѣ.
Той горкѣ кат не усѣтѣхъ хуби:
Да не прави се кава го чака,
Да направъ испзана конака,
Дѣт' ги видишъ из моѣ и примѣни
Мѣжѣто нѣз се из по май запрѣни . . .
. . .
Тѣзи моѣ който ги извади
Очитѣ мѣ Господь да извади
Се отъ тѣхъ е нашето теганѣ
За тѣй нема да видѣмъ вѣнчило
Ни да чѣмъ отъ Гайда рѣчило . . .